

Взетото „назаем“ колело ги водеше, а чичо
Тони беше чуцнал на рамката. Високо над
тях чайките летяха в нощното небе.
Ятомо им беше във формата на „V“ – знака
на победата.

Господин Макгъмпи спря на една тиха
уличка на около километър от кланицата.

– От тук е по-добре да продължим пеш –
предложи той. – Не е далеч, а все пак трябва
да сварим Дребнавия Дийн неподготвен.

Чайките нацаха на близката ограда,
а останалите се скупчиха около господин
Болд, за да им нашепне генералния си план.

– Венчко трябва да стане ТОЧНО
както обясних, ясно ли е? Само така ще
постигнем успех! Трябва да работим като
екип. Действайте!

Всички получиха роля в дръзката
спасителна операция и докато крачеха
към целта си, се умълчаха – всеки
съсредоточен върху задачата си.

Няколко минути по-късно завиха зад
въгъла и попаднаха в промишлената зона.
– Ето я камيونетката! – прошепна
господин Макгъмпи и посочи голямото
жълто возило, което блестеше под
лунната светлина на около сто метра от
тях.

– Слушайте! – рече господин Макнъмпти, щом смехът позатишна. – Положението е **сериозно**. Не бива да отронваме и гумичка за новите ни гости извън този дом. Трябва да се държим **нормално**, поне доколкото можем. Ако извадим късмет, Дребнавия Дийн ще се откаже и ще си иде.

– Силно се съмнявам – каза Гангстерката Мол с въздишка, която прерасна в огромна конска прозявка. – Но все пак току-виж излезеш прав.

– Добре, сега по същество... – намеси се госпожа Болд, щом забеляза колко изморени са новите квартиранти. – Къде да ви сложим да спите?

– Ами ние сме коне, така че не е нужно да лягаме – обясни Минти Бой. – Можем да спим и прави, удобно ни е навсякъде.

– Тогава оставайте тук, в хола – реши господин Болд.

– **Чудесно!** – каза Гангстерката Мол, а очите ѝ взеха да се затварят.

Какво си
пожелават
бухалите преди
лягане?

Лек ден!

